భద్రత

మహాబలిపురం బీచ్ హోటల్లో రెండు రోజులు జరగబోయే అఖిల భారత సేల్స్ సమావేశానికి ఎగ్జిక్యూటివ్‌లందర్నీ వారి వారి భార్యలతో సహా రమ్మని అధికారులు ఆహ్వానించారన్న విషయం 'మోహన్‌కి చాలా ఆనందం కలగజేసింది.

ఆ విషయం అతను చెప్పినప్పుడు అందరు "ఎగ్జిక్యూటివ్" భార్యల్లా ఎగిరి గంతు చెయ్యనందుకు అతను నన్ను కొంచెం విసుక్కున్నాడు అలవాటుగా నాకు 'ఎగ్జిక్యూటివ్' భార్య లక్షణాలు బొత్తిగా లేవనీ, అందుకు కారణం-నేను పుట్టిన ఇల్లు, మా తాత, మా ముత్తాత, మా వంశం, నా పెంపకం, నేను పీల్చే గాలీ అని....అతనిచ్చిన సుదీర్ఘోపన్యాసం నాకు అలవాటే.

నిజానికి, ఈ కాన్ఫరెన్స్ జాతరంటే నాకు మహా కంపరం. వెళ్ళకపోతే తరువాత నే ఎదుర్కోవలసిన పరిణామాలు తలుచుకుంటేనూ నాకు కంపరమే- అంచేత అప్పుడప్పుడు-(అదేం మాటలెద్దూ) ఎప్పుడూ కూడా అతన్ని సంతోష పెట్టడంలో నష్టపోయేదేమీ లేదని (ఏమైనా వుంటే కదా నష్టపోవడానికి) సర్దిచెప్పుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధమైపోయాను- సరేననడంతోనే ప్రయాణానికి ఏర్పాట్లు 'ఎగ్జిక్యూటివ్' స్థాయిలో జరిగిపోయాయి-

"మరీ కస్తూరిబాయి గాంధీ చీరెలు సర్దకు- తెలుసుగా- మా కంపెనీ డైరెక్టర్ల భార్యలు, జనరల్ మేనేజర్ భార్య - మా దక్షిణాది డిపోల మేనేజర్ల భార్యలు అంతా

బ్రహ్మాండంగా వస్తారు- నీ సింప్లిసిటీ మీ వూళ్లో చూపించుకో -" అని అలవాటుగా నా కొక హెచ్చరిక కూడా ఇచ్చేడతను-ఆ హెచ్చరిక అందుకోక ముందే నేను 'ఎగ్జిక్యూటివ్' భార్య చీరెలు సూట్‌కేసులో సర్దాను- మద్రాసు వరకూ ఫస్టు క్లాసులో ప్రయాణం- అక్కడ నించీ కంపెనీ ఏర్పాటుచేసిన కారుల్లో మహాబలిపురం ప్రయాణం- సముద్రం వొడ్డున కట్టిన హోటల్లో కుటీరాల్లాంటి "కాటేజీ" లు చాలా అందంగానూ, కృత్రిమంగా కూడా వున్నాయి. "హాయ్"లూ, 'హలో'లు - 'థ్యాంక్యూ'లు, 'వెల్‌కం'లు అయ్యాక మా 'గుడిసె'ల్లో" కి మేం చేరాం. 'అప్పటికే సాయంత్రం పార్టీకి ఏర్పాట్లు వేగంగా జరిగిపోతున్నాయి-

"ఈ ఇంట్రూడర్‌ని క్షమించాలి" అని ఓ బుర్ర మీసాలాయన లోపలికి వచ్చాడు-

'హెలో మీనన్ - అని మోహన్ అతన్ని కౌగిలించుకున్నాడు.

"ఇతను మీనన్-ఎర్నాకులం బ్రాంచ్-"

"మిసెస్ మోహన్ -"

మీనన్ నన్ను పాదాల దగ్గర్నుంచీ తల వరకూ పరిశీలించి (ఏ మాత్రం సిగ్గు లేకుండా) "హలో"అన్నాడు స్టయిల్ గా-

నేనూ అలాగే అనేసి మొహం తిప్పేసుకున్నాను-

సాయంత్రం పార్టీకి కాక్‌టెయిల్స్ సమకూర్చే పనిని అతనికి అప్పగించారట - మోహన్ సాయం కావాలట -

"తీసు కెళ్ళు బాబూ - హాయిగా సముద్రం చూస్తూ కూర్చుంటాను" అనుకున్నాను నేను -

ఆ చిన్న కుటీరం సిగరెట్ పొగతో నిండిపోయింది.

-నేను బయట కుర్చీ వేసుకుని కూర్చున్నాను- అక్కడ ప్రకృతి ఎంత అందంగా వున్నా- ఎంత హాయిగా వున్నా- ఏదో లోటు కృత్రిమత్వం కనపడుతూనే వున్నాయి. చాలా అందంగా వున్న అమ్మాయి, ఎర్రటి రంగుతో పెదాలు పాడుచేసుకున్నట్లు- చక్కటి కనుబొమల్ని పెన్సిల్ గీతల్లా గొరిగేసినట్లు- నిడుపాటి వెంట్రుకల్ని పిచ్చి పిచ్చిగా కత్తిరించి పిన్నులు పెట్టినట్లు, ప్రకృతి ని కూడా ఫ్యాషన్‌బుల్‌గా తయారుచేసినట్లు అనిపిస్తోంది-

సముద్రం ముందు కుటీరం - కుటీరం ముందు కుర్చీల్లో నిక్కర్లు తొడుక్కున్న మగవాళ్లు, వాళ్ళ నోళ్ళల్లో సిగిరెట్లు, వాళ్ళ ముందు సీసాలు- ఆడవాళ్ళ వేషధారణలో వెగటుదనం - మోహన్‌ని బుర్ర మీసాల స్నేహితుడు తీసుకువెళ్ళగానే నేను స్విమ్మింగ్ పూల్ కేసి నడిచి వెళ్ళాను - చల్లగా బావుంది - ఈత కోసం వచ్చిన వాళ్ళు - ఈత వేసే అమ్మాయిల్ని చూడ్డానికొచ్చిన వాళ్ళు - ఈతలు కొడుతున్న వాళ్ళు - ఈతలు కొట్టేసి బయటికొచ్చిన వాళ్లు - సన్నటి నాజూకు శరీరాల వాళ్ళు - బాన పొట్టల వాళ్ళు, బట్టతలల వాళ్ళు - చిన్న ముసలి

వాళ్ళు, ముసలి చిన్నవాళ్ళు, వారి భార్యలు, వారి భర్తలు - మోహన్ భాషలో 'ఎగ్జిక్యూటివ్ స్థాయిలో వున్నారు- కొందరు మా మల్టీ నేషనల్ వాళ్ళు - ఇంకొందరు అలాంటి మరో మల్టీ నేషనల్ వాళ్ళు - వ్యాపారులు - సినీమా వారు - పెర్కులతో, రోజువారీ పెగ్గులతో పొట్టలు పెరిగినవారు, ఖరీదైన అట్టహాసపు జీవితానికి అలవాటుపడ్డవారు - అప్పుడు చూశాను, ఆ అమ్మాయిని - ఎక్కడో చూసినట్లున్న ఆ అమ్మాయిని - మిసిమి రంగు మేనితో, తళుకులీనే కళ్ళతో, వంకీల జుత్తుతో తటిల్లతలా, తళుక్కున నెరిసి మాయమైన ఆ అమ్మాయి నాకు బాగా తెలిసిన అమ్మాయి....గుర్తురావడం లేదు ...

ఆ అమ్మాయి ప్రక్కన నడిచి వెళ్ళినతను ఆమె తండ్రి వయస్సు వాడిలా వున్నా తండ్రి కాడని నాకనిపించింది. అతని నల్లని శరీర ఛాయ, పెరిగిన పొట్ట, పలచని జుత్తు - ఆమె అన్న కూడా కాడని తెలుసుకున్నాను - అతను స్విమ్మింగ్ పూల్ లో నుంచి బయటికి రాగానే ఆమె అతనికి ఘుమఘుమ లాడే ఇస్త్రీ తువ్వాల అందించింది - వీపు మీద టాల్కం పౌడర్ చల్లింది - షర్టూ, ట్రౌజర్సూ అందించింది - అతని తడి బట్టల్ని బ్యాగ్‌లో సర్దింది.

"ఏమి చేస్తున్నావిక్కడ - పద - పద స్నానం కానిచ్చి తయారవ్వు - తతిమ్మా వాళ్ళంతా రెడీ అయిపోతున్నారు - " అని మోహన్ తొందరపెట్టక పోతే - ఇంకొంచెం ఆలోచించి మెదడులోని జ్ఞాపకాల అరలన్నీ తెరిచి, వెతికి పట్టుకుని వుండేదాన్ని ఆమె పేరు !

సంబరం మొదలైంది - మగవాళ్ళు కాక్ టెయిల్స్ లోకి వెడితే ఆడవాళ్లంతా ఒక వైపు చేరారు - కొంచెం ధైర్యం వున్న వాళ్ళు వైన్,జిన్ లాంటివి తీసుకుంటే, మరీ బయటపడ్డం ఎందుకులే అనుకున్న వాళ్ళు డ్రింక్స్‌తో కాలక్షేపం చేస్తున్నారు - స్టేట్స్‌లో వున్న సంతానాన్ని గురించిన గొప్పలతో కొందరు, నౌకర్ల సమస్యని గురించి కొందరు, పెరుగుతున్న ధరల్ని గురించి కొందరు, పిల్లల చదువు గురించి, వాళ్ళ స్కూళ్ళ గొప్పల్ని గురించి, మగవాళ్ళ అలవాట్ల గురించి, వాళ్ళ లేట్ నైట్స్ గురించి, వాళ్ళ హేంగోవర్ల గురించి, వాళ్ళ కిష్టమైన దుస్తులను గురించి ,వాళ్ళకి తామెలా వుంటే ఇష్టమో గురించి సాగిపోతున్నాయ్ సంభాషణలు-ఒక ప్రక్క పేకాట మొదలైంది-

"ఈ పేకాట సెక్షన్ మొదలైందంటే నాకు మరీ విసుగుబాబూ - శనివారం రాత్రి కూర్చుని సోమవారం ప్రొద్దున్న లేస్తూ వుంటారు మా ఇంట్లో ఒక్కొక్కసారి - వాళ్ళకి మంచింగ్‌లు, భోజనాలు ఏర్పాట్లతో సరిపోతుంది - ఇక పిల్లల్ని చూసుకోడానికి కూడా తీరదు -" అని ముద్దుముద్దుగా చెప్పింది మిసెస్ నందా.

ఆవిడ చెప్పిన తీరులో ఆ పేకాటని ఖండించినట్లు కాక, ఇష్టపడుతున్నట్లు అర్థం అయింది -

"డార్లింగ్ ఓ నాలుగొందలుంటే ఇటు పడెయ్" అని వచ్చాడు ఒకాయన.

"నా వల్ల కాదు డియర్ - నువ్వున్నావు కద్దని నేను పర్సులో డబ్బు వేసుకురాలేదు" అని సిగ్గు సిగ్గుగా చెప్పింది డార్లింగ్, మిసెస్ వెంట్రామన్ -

"అలాగే అంటావులెద్దూ -" అని ఆవిడ చేతిలో పర్సు లాగేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు డియర్ వెంకట్రామన్.

డార్లింగ్ వెంకట్రామన్ భర్తపైన చాలా ముద్దు ముద్దుగా ఫిర్యాదులు చేసింది - అతనలా పర్సు లాక్కువెళ్ళడం తనకి చాలా నచ్చినట్లు -

అటు ప్రక్కనెవరో కాప్సికమ్ ఫ్రై ఎలా చెయ్యాలో వివరిస్తున్నారు - వాళ్ళాయన కాప్సికమ్ ప్రియుడట - "అంటే అది నీ సవితి అన్న మాట-" అని ఒకావిడ చాలా గొప్ప జోకు వేసింది -మిసెస్‌ల బృందం గొల్లుమని ఆ జోకుని చాలా సేపు ఆనందించింది. -

"మీ ఆయనలంతా కష్టపడి అమ్మకాలు పెంచి కంపెనీకి లాభాలు తెచ్చినందుకు మీ కందరికీ ఇలా మంచి హాలీడే ఏర్పాటు చేశాం - మీరంతా బాగా ఆనందిస్తున్నారనీ - మీ మీఇంటి పనిని మర్చిపోయి హాయిగా గడుపుతున్నారనీ ఆశిస్తున్నాను" అన్నాడు పండిపోయిన ఎర్ర టమేటా మొహం మేనేజింగ్ డైరెక్టర్- మిసెస్ లంతా ఆయనకి ధన్యవాదాలర్పించేరు - "ఎలాగయినా అమెరికన్ కంపెనీ అమెరికన్ కంపెనీయే-" అని తీర్పిచ్చింది ఒకావిడ-

"అమెరికా అంటే గుర్తొచ్చింది - ఎప్పుడు మీ ప్రయాణం -" అని ఇంకొకావిడ గుర్తుచేసింది -

ఆవిడ తన అమెరికా యాత్ర గురించి యాభైరెండు వారాల సీరియల్ ప్రారంభించింది - తన కూతురికి అమెరికాలో సంబంధం కుదరడం దగ్గర్నుంచి -ఆ పిల్లకి వీసా రాకపోవడం, అటుపైన ఆ పిల్ల విరహ వేదన - అటు నుంచి రోజూ కాల్స్ - ఇటు నుంచీ రోజూ కాల్స్ - నాలుగంకెల్లో టెలిఫోన్ బిల్లులు - వాళ్ళాయన విసుక్కోవడం - తను సముదాయించడం - పిల్ల బెంగెట్టుకుని, జాకెట్లన్నీ వదులైపోవడం....

ఇంతలో ఇంకొకావిడ తన కూతురికి వెంటనే వీసా రావడం, ఆ పిల్ల ప్రయాణానికి తను చేసిన ఏర్పాట్లు, హడావిడి, తను పంపే పచ్చళ్ళు ఏకరవు పెట్టింది -

ఈ సందడిలో నేను చల్లగా జారుకున్నాను – మా జనం కాకుండా అందరూ కూర్చున్న చోటికి వెళ్ళాను - అక్కడ మళ్ళీ కనిపించింది నాకు తటిల్లత - వంకీలు జుత్తు – మెరిసే శరీరచ్ఛాయ - అమ్మాయి- ఆ అమ్మాయి, వాళ్ళాయనా నడిచి వస్తున్నారు .

నేను కావాలని దగ్గరగా వెళ్ళి మొహంలోకి చూశాను - అవును – ఆ అమ్మాయి మా అక్క క్లాస్‌మెట్ నీరజ. సందేహం లేదు-

"నువ్వు నీరజవి కదూ?"

అ అమ్మాయి నన్ను క్షమిస్తున్నట్లు చాలా దయగా నవ్వి ఇంగ్లీషులో కాదని చెప్పింది. నమ్మలేకపోతూనే, క్షమాపణ చెప్పి వచ్చేశాను.

మరునాడు ఉదయం నేను నిద్ర లేచేసరికి, మోహన్ జాగింగ్ చేసి వస్తున్నాడు. అతనితోపాటు, ఇందాక నీరజ చేత వీపు తుడిపించుకుని. పౌడర్ చల్లించుకున్నాయన – (ఇలా అంటే బాగుండదేమో - నీరజ భర్త) కూడా వున్నాడు. ఇద్దరూ చిరపరిచితుల్లాగ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వస్తున్నారు. కాటేజీ దగ్గర విడిపోయారు - "ఇతను 'మనవాడే' గుంటూర్లో కళ్యాణీ టొబాకో కంపెనీ ఇతనిదే - సుందర్రావనీ - గుంటూర్లో బాగా డబ్బున్న వాళ్ళల్లో ఒకడు-"

అతను 'మనవాడే' కావడమేకాక డబ్బు కూడా వుండడం అదనపు అర్హత మోహన్ దృష్టిలో. మోహన్‌కి "మనవాళ్ళు"" అంటే చాలా అభిమానం. 'మనవాళ్ళు' కనపడితే చుట్టరికాలు కూడా తిరగేస్తూ వుంటాడు. నీరజ,నీరజ కాదని చెప్పాక నేను సుందర్రావు భార్యని గురించి ఆలోచించలేదు - ఆమె ఎవరిలా వుందో - వుండడమేకాక, నీరజేనని నేను అనుకున్నాననీ మోహన్ కి నేను చెప్పలేదు -తరువాత వాళ్ళిద్దరూ కనిపించలేదు - నీరజ మా అక్క పద్మ స్నేహితురాలు - రోగిష్టి తల్లి, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళు – తండ్రి లేకపోవడం, ఇది ఆ అమ్మాయి చరిత్ర - క్లాసులో ఫస్టు మార్కే. డాక్టర్ కావాలని ఆశ - డాక్టర్ కాకపోయినా నష్టం లేదనీ - అది కాక ఇంకా ఎన్నో చెయ్యవచ్చనీ ఆ అమ్మాయికి ఎవరూ చెప్పలేదులా వుంది - అస్తమానూ డాక్టర్ కావడం గురించి మాట్లాడేది - మా అక్కకి కూడా డాక్టర్ కావాలని వుంది - అందుకోసం నాలుగు సబ్జెక్టులకీ నాలుగు ట్యూషన్లు పెట్టించింది - క్రాష్‌కోర్సుల్లో చేరింది - ట్యూషన్లకి వెళ్ళడానికి మోపెడ్ కొనుక్కుంది. అర్థరాత్రి దాకా చదువుకుని అలసిపోయి పాలూ, కొబ్బరి నీళ్ళూ త్రాగేది - ఆ సంవత్సరం మా నాన్న మా అక్క కోసం ఎ.సి. కూడా కొన్నారు - పద్మ నీరజకితన ట్యూషన్ నోట్సులన్నీ ఇచ్చేది - తనతోపాటు ఎ.సి.లో కూర్చోబెట్టుకుని చదివించేది - ఇద్దర్లో ఒక్కరికీ మెడికల్ ఎంట్రన్స్ లో సరయిన ర్యాంక్ రాలేదు - ఒక్క మార్కులో అక్కకి పోయింది - అయిదు మార్కులు తగ్గాయి నీరజకి-

అక్క ఏడ్చి గోలపెడితే నాన్న లక్షరూపాయలు విరాళం కట్టి, మణిపాల్ పంపారు - నీరజ ఏడిస్తే వాళ్ళమ్మ సముదాయించింది - బి.యస్సీ.లో చేర్చింది - నీరజ సంతోషంగా వుండడం, ఇదుగో ! మహాబలిపురంలోనే మళ్ళీ చూడడం -

నా పెళ్ళి శుభలేఖ ఇవ్వడానికి నీరజ ఇంటికి వెళ్ళినప్పటికి - ఆమె, బి.యస్సీ, పూర్తి చేసుకుని, చిన్న కాన్వెంట్ స్కూల్లో నెలకి నాలుగు వందల రూపాయిలకి ఉద్యోగంలో చేరింది - లెక్క లేనన్ని బ్యాంక్ టెస్టులు రాసింది. సర్వీస్ కమీషన్లూ - రైల్వే పరీక్షలూ రాసింది - దేంట్లోనూ సెలెక్ట్ కాలేదు - వరండా నిండా ట్యూషన్ పిల్లలు వున్నారు.

మా స్నేహితురాలు సుజానమ్మకి బ్యాంక్‌లో వుద్యోగం వచ్చింది - ఆ అమ్మాయి బి.ఎ. నాలుగు సార్లు తప్పింది - అమ్మాజీకి ఏదో గవర్నమెంట్ ఆఫీసులో వుద్యోగం వచ్చింది. అరవై వేల లంచం ఇచ్చిందని పుకారు వచ్చింది- నిజం ఎవరికీ తెలీదు – సుజానమ్మకి మరో బ్యాంక్ మేనేజర్‌తో పెళ్ళయింది - అమ్మాజీ నాలుగు లక్షల కట్నంతో ఓ ఉద్యోగస్తుణ్ణి పెళ్ళాడింది - సిగ్గుపడ్డం దేనికి కానీ - నేనూ కొంత కట్నంతోనే మోహన్‌ని పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను - రాజీ తప్పదు - ఇంకో స్నేహితురాలు గాయత్రి కూడా పెళ్ళి చేసుకుంది - గాయత్రికి లెక్చరర్ ఉద్యోగం వచ్చింధి - వెంటనే సంబంధం కుదిరింది -

నేనిచ్చిన శుభలేఖ అందుకున్న నీరజ కనీసం చిరునవ్వయినా నవ్వలేదు - వాళ్ళమ్మ ఇచ్చిన కాఫీతాగి బయటపడ్డాను - నేననుకున్నట్లే నీరజ నాపెళ్ళికి రాలేదు- అక్క ఆమెని చూడ్డానికి వెడితే ఇల్లు తాళం పెట్టి అందరూ వూరు వెళ్ళారని తెలిసింది - నా శుభలేఖ అందుకున్న నీరజ కళ్ళల్లో తళుకులు లేవు - శరీరం మిసమిస లాడ్డంలేదు - నిర్లిప్తత మూర్తిమంతం అయినట్లు అనిపించింది - ఇవ్వాల్టి నీరజ రూపం వేరు -

తిరిగి వచ్చి మళ్ళీ ఎగ్జిక్యూటివ్ భార్య అవతారంలో మునిగితేలుతూ వుండగా, హైదరాబాద్ ఏదో పని మీద వెళ్ళవలసి వచ్చింది -

తరువాత చాలా రోజులకి మళ్ళీ నాకు హండ్‌లూం హౌస్‌లో కనిపించింది నీరజ - నేను తలెత్తి పలకరించబోయేసరికి వెళ్ళి పోయింది - ఎందుకిలా చేస్తుందో, నిజంగా నీరజకాదేమో అనుకుని, ఆమె గురించి మర్చిపోడానికి ప్రయత్నించాను - దాదాపు మర్చిపోయాననే చెప్పాలి. సరిగ్గా అప్పుడే జరిగింది ఈ సంగతి - మామయ్య కూతురు జయ పెళ్ళికి గుంటూరు వెళ్ళాం నేనూ, మోహన్.

ఆ పెళ్ళిలో కలిసిన సుందర్రావు మమ్మల్ని తన ఇంటికి ఆహ్వానించేడు - నేను ఎగిరి గంతువేసి బయలుదేరాను - ఈ సారి ఎలా తప్పించుకుంటుందో చూద్దాం అని. నీరజకి విస్మయానందం కలిగించాలని !

సుందరరావుగారిల్లు రాజభవనంలా వుంది. డబ్బుతో సమకూరే సౌకర్యాలన్నీ వున్నాయి. బయట ఎండలో నుంచి వచ్చిన మాకు - ఎ.సి. గదిలో ప్రాణం సేదతీరినట్లు వుంది - నేను కూర్చున్న సోఫాకి ఎదురుగా గోడకి చక్కని పెయింటింగ్ వుంది - గది కళాత్మకంగా అలంకరించారు. ఎంతైనా నీరజది మంచి అభిరుచి. పోనీలే పాపం - అటు డాక్టర్ కాలేకపోయింది - ఇటు మంచి ఉద్యోగమూ రాలేదు – మనిషి కాస్త పెద్దవాడూ, చూడ్డానికి బావుండనివాడూ అయినా, సుందర్రావు మంచివాడు లాగే వున్నాడు. కావలసినంత డబ్బు , డబ్బుతోనైనా సుఖపడుతోంది - అదెంత కాదు? ఈ డబ్బు లేకనే కదా అక్కలా మెడిసిన్

చదవలేకపోయింది ? ఆ డబ్బు లేకనే కదా అమ్మాజీలా వుద్యోగం కొనుక్కోలేక పోయింది ? ఆ డబ్బు లేకనే కదా నాలా భర్తని కొనుక్కోలేకపోయింది ! భద్రమైన జీవితం !! నీరజని గురించి ఇలాంటి ఆలోచనలతో నేను సంతోషపడడానికి ప్రయత్నిస్తుండగా, ట్రేలో కాఫీ కప్పులతో ఆవిడ లోపలికి వచ్చింది. నీలమేఘచ్ఛాయ, కొంచెం ఎత్తుగా కనిపించే పళ్ళు - మెడ నిండా గొలుసులు - చేతులకు చాలా బంగారు గాజులు, ముక్కుకి రవ్వల పుడక, సుందరరావు అక్కగారేమోననుకుని, పలకరింపుగా చిరునవ్వు చిందించడానికి ప్రయత్నించేను.

"కళ్యాణి - మా ఆవిడ - మా మేనత్త కూతురు కూడా. చిన్నప్పుడు నవలలు రాసింది - ఇప్పుడు మహిళామండలి ప్రెసిడెంటు - బిజీవుమన్ - మా ఇంటి మహారాణి-" **అతిశయోక్తులతో** పరిచయం - మోహన్ నావైపు చూసి "మిస్టర్ నో ఆల్" లాగా నవ్వి నా చెయ్యి గిల్లేడు - అయినా నేను సర్దుకోలేకపోయాను.

పెద్ద బండరాయొకటి నా నెత్తిన పడ్డట్లయింది - తలలో నరాలన్నీ **చితికిపోయాయి.** నెత్తురు కళ్ళల్లోకి చిమ్ముకొచ్చింది - గోడలన్నీ దగ్గరకి వచ్చి నన్ను నొక్కేస్తున్నాయి. సుందరరావు బాన కడుపు పెద్దదై, మరీ పెద్దదై నన్ను బయటికి తరుముతోంది. రవ్వల ముక్కు పుడక కొలిమిలా మండి కాల్చడానికి వస్తోంది.

"అయ్యో-" అన్నది ఒక గొంతు.

పెళ్ళి ఇంట్లో పరామర్శలు, పరిచర్యల మధ్య తేలాను - "ఇదంతా మామూలేనోయ్ - అంతా పెళ్ళాలతోనే హాలీడేకి రారు - టేకిట్ ఈజీ-" అన్నాడు మోహన్.

ఆమె గురించి మర్చిపోవాలని చేసిన ప్రయత్నాలేవీ ఫలించలేదు.- నేను దాన్ని ఈజీగా తీసుకోలేకపోయినాను– తరువాత మాకు హైదరాబాద్ ప్రాంతానికి బదిలీ అయిపోయింది - మంచి స్కూళ్ళల్లో పిల్లల్ని చేర్పించడానికి వేటతో పాటు అక్కడ కుదురుకోవడానికి ఆరు నెలలు పట్టింది - స్థలం మార్పు, ఊపిరాడని దినచర్యతో దాదాపు నేను నీరజని గురించి తలచుకోడం మానేసినట్టే లెక్క - అయితే ఓ రోజు సాయంత్రం అయిదు గంటలప్పుడు నేను అబిడ్స్ నుంచి వస్తూంటే, ఒక ఆఫీసు దగ్గర ఆటో ఎక్కుతూ కనిపించింది నీరజ నాకు మళ్ళీ. - ఈసారి నేనామెని విడిచిపెట్టదలచలేదు - ఆఫీసు పేరు జాగ్రత్తగా గుర్తుపెట్టుకుని టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ సాయంతో ఆ ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి నీరజ అనే అమ్మాయి అక్కడ పని చేస్తున్నట్లు తెలుసుకున్నాను - నీరజ ఆరోజు ఆఫీసుకు రాలేదు. ఎందుకురాలేదో మేనేజర్‌ని అడిగి చెప్తానని టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ చెప్పింది - అడిగి చెప్పింది - నీరజకి వంట్లో బాగాలేదట. జ్వరం వచ్చిందని మూడు రోజులు - అనగా ఆదివారం దాకా సెలవు పెట్టిందట. నీరజ అక్కడ స్టెనోగ్రాఫర్ గా చేస్తోందట - "ఇంటి ఎడ్రస్ చెప్పగలరా!" అంటే మళ్ళీ ఆమె కొలీగ్స్‌ని అడిగి

చెప్పింది - ఆ ఆఫీసుకి ఆటోలో వెడితే కనీసం ముప్పావు గంట దూరంలో వుండే ప్రాంతం - మోహన్ ని అడిగి కారు తీసుకుని వెళ్ళాను. ఇంటికి వెళ్ళి కనపడితే తను నీరజ కాదని తిప్పి పంపదనే ధైర్యంతో. ఇల్లు సౌకర్యంగా వుంది - తల్లి సంతోషంగానూ, ఆరోగ్యంగానూ కనిపించింది. చెల్లెళ్ళు యూనివర్సిటీ చదువులకి వచ్చేరు - ఇంట్లో ఆధునిక గృహసౌకర్యాలన్నీ వున్నాయి - నీరజ ఇంట్లో లేదు - హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళిందేమో-

"నీరజ ఎప్పుడొస్తుందమ్మా!" అంటే ఆవిడ చెప్పింది -

నీరజ వాళ్ళ మేనేజర్ తో కలసి క్యాంప్ కి వెళ్ళిందట - ఇంకా మూడు రోజుల దాకా రాదట. అప్పుడప్పుడూ ఆమెకిలాంటి ప్రయాణాలు తప్పవట - మగపిల్లాడిలా ఇల్లు గడుపుతోందిట - కళ్ళనిండా ప్రేమ నింపుకుని చెప్పింది ఆ కన్న తల్లి -

"ఆదివారం తప్పకుండా రా అమ్మా! నిన్ను చూస్తే సంతోషిస్తుంది అమ్మాయి" అన్నది - నేనింటికొచ్చేసరికి మా ఇంట్లో నుంచి కొత్త గొంతు వినిపిస్తోంది. చూస్తే డ్రాయింగ్ రూంలో సుందరరావుగారున్నారు - 'మనవాళ్ళు' తో స్నేహాన్ని మోహన్ ఎంత బాగా కాపాడుకుంటాడో తెలుసు - "వండుకునే వారికి ఒకటే కూర - అడుక్కునేవారికి అరవైయ్యారు కూరలనీ మా అమ్మమ్మ సామెత చెప్పేది -" అంటున్న ది కొత్త గొంతు - సుందర్రావుది -

ఆ హాస్యోక్తికి అమితంగా ఆనందించిన చిహ్నంగా రెండవ గొంతు పడీపడీ నవ్వుతోంది. - హాస్యం చిందించిన గొంతు అందులో శృతి కలిపింది -

"అడుక్కోడం అరవైయ్యారు కూరల కోసం మొదలెట్టరు సార్ -మొదలెట్టడంతోనే అరవైయ్యారు కూరలు ఆటోమేటిక్‌గా పడిపోతాయి-" అని చెప్పడానికి నాకు ధైర్యం లేదు

నేను మోహన్ ని కారడిగినప్పుడు ఎంతో నిజాయితీగా నీరజ గురించి చెప్పి వుండకపోతే, ఈ అవహేళన వినవలసి వచ్చేది కాదు - అనుకోకుండా దిగిన "మనవాడు", మోహన్ నీరజ గురించి మాట్లాడుకునే వుంటారు. ఆమె నాకు పరిచితురాలని తెలిసి కూడా మాట్లాడుకునే వుంటారు . అలా మాట్లాడుకోగలగడం వాళ్ళ హక్కు.

నాకు సుందర్రావూ, మోహన్ ఒకేలా కనిపించారు - ఇద్దరిలో ఎవరెవరో నేను గుర్తుపట్టలేక పోయాను - వాళ్ళిద్దరి కళ్ళల్లో దాగని అవహేళన నాకు ప్రస్ఫుటంగా కనపడింది. వాళ్ళిద్దరి కళ్ళూ నాకు నాలుగు చెత్తకుండీల్లా కనిపించాయి - ఆ గదంతా కుళ్ళు వాసన వేసింది- ఇంటికి తిరిగి వస్తూనే నేను ఆలోచించాను.

నే నెందుకిలా నీరజ వెంటపడుతున్నాను. ఆమె నన్ను ఎందుకు తప్పించుకుంటోందో తెలిసిన తరువాత కూడా. నేనింత బాగా జీవితంలో స్థిరపడ్డానని చూపించుకోడానికా? "నీ వెలా వున్నావు?' అని అడిగి బాధ పెట్టడానికా? ఆమెని సానుభూతి హింసకు గురిచెయ్యడానికా?

ఆమెకి నేనేం చెయ్యగలను? ఆమె తల్లికీ,చెల్లెళ్ళకీ సుఖప్రదమైన జీవితం సమకూర్చే జీవిక సంపాదించిపెట్టగలనా? ఆమెని అర్థం చేసుకుని ఆహ్వానించే మనిషిని వెతికి తెచ్చి పెళ్ళి చెయ్యగలనా? మరెందుకు నాకీ ఉత్సుకత! ఆమె ఎదుట నిలబడే అర్హత నాకు లేదని తెలిశాక నేను వాళ్ళింటికి ఎలా వెళ్ళగలను? నేనింక నీరజ వెంట పడలేను -

"బావుందా నీ స్నేహితురాలు!' మోహన్ ప్రశ్న-

"వీపులు తుడిపించుకునే వాళ్ళంతా ఎంతో బావున్నప్పుడు, తుడిచే వాళ్ళు కొంచెం బావున్నట్లు కనిపించడం చూసి కూడా ఏడవాలా?" అని అడగలేని నా చేతగానితనాన్ని తిట్టుకుంటూ,గొంతులోకి ఎగదన్నుకు వస్తున్న గుండెని లోపలికి నెడుతూ, వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళాను - అంతకన్నా భద్రమైన చోటు ఇంకెక్కడుంటుంది కనుక ! !

(ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక 7-8-92)